

Хаджи Молла го видѣ и го повика.

Рустемъ Чаушъ стана и избърза да се изправи предъ Хаджи Молла.

— Иди дома и поискай да ти дадатъ кутията съ шишоветѣ. Тука ще те чакамъ и хайде бързай. Докато плювна, да си дошелъ вече.

Нѣкжде далече се чу гръмъ. Хаджи Молла погледна къмъ небето, по което се събираха къмъ южния му край черни облаци. Чу се втори гърмежъ и толкова силенъ, че изтрещѣ като топъ и, докато Хаджи Молла почака Рустема, още нѣколко свѣткавици и гърмежи се разнесоха надъ селото и околността.

Рустемъ Чаушъ скоро дойде, донесе една тенекиена кутия, малко по-дълга отъ масуръ, и я подаде на Хаджи Молла; той я отвори да види, на лице ли сж шишоветѣ. Тѣ бѣха 2 тънки и заострени на единия край желѣзца, дълги до 45—50 см. Когато ги видѣ, че сж въ кутията, той я затвори и стана.

— Ти видѣ ли тая невѣста, която донесе преди малко едно дете?

— Видѣхъ я, Хаджи Баба — отговори Рустемъ.

— Познавашъ ли я?

— Знамъ я, Хаджи Баба. Тя е на Йончо грънчаря, що ходи съ грънци по селата. И сега пакъ е съ грънци отишелъ нѣкжде.

— Знаешъ ли кжщата ѝ?

— Знамъ я, Хаджи Баба. Близу е.

— Хайде, върви съ мене.

Тѣ отидоха въ кжщата на Йончовица, която бѣ наклала огъня и чакаше на вратата.

Тя ги посрещна, посла една чержица и постави възглавница, като ги покани да седнатъ.

— Донеси, невѣсто, студена пепель и турни двестри лопати предъ огъня.

Йончовица донесе единъ шиникъ съ пепель и сло-